

Επί του σχεδίου Νόμου περί εξαιρέσεως από της καταδρασίσεως αυθαιρέτων κτισμάτων, επιβολής ειδικών τελών επί οικοδομικών εργασιών εκτελουμένων κατά τὰς διατάξεις του άρθρου 102 του Ν.Δ. 8/1973 και του άρθρου 1 του Α.Ν. 395/68 και ρυθμίσεως ετέρων πολεοδομικών θεμάτων».

Πρός την Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Τὸ παρὸν σχέδιον Νόμου ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ πλέον σημαντικὸν βήμα εἰς τὴν ἐπὶ ὀρθολογικῆς βάσεως ἐξέλιξιν τῆς πολεοδομικῆς νομοθεσίας, ὥστε αὕτη, νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν μειονεκτημάτων τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνταποκρίνεται μὲ ρεαλισμὸν τόσον στὰς δημιουργημένας ἐκ τοῦ παρελθόντος καταστάσεις ὅσον καὶ εἰς τὰς προοπτικὰς τοῦ μέλλοντος.

Μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ Ν. 651/1977, μὲ τὸν ὁποῖον καθίσταται καὶ ποινικῶς κολάσιμον ἀδίκημα ἡ αὐθαίρετος δόμησις, πρῶγμα ποὺ ἀνκυμένεται ὅτι θὰ ἀνταρτέψῃ πλήρως τὴν μέχρι τοῦδε κρατοῦσαν πρακτικὴν τῆς ἀδυναμίας συγκρατήσεως τῆς αὐθαίρετου δομήσεως, ἔχουν ὠριμάσει αἱ συνθήκαι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κοινωνικοῦ θέματος τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου αὐτοῦ γενομένων αὐθαιρέτων κατασκευῶν, ρυθμιζομένων ταυτοχρόνως καὶ τινων ἐτέρων συναφῶν πολεοδομικῶν θεμάτων.

Ὅτω τὸ παρὸν σχέδιον Νόμου ἐν γενικαῖς γραμμαῖς προβλέπει:

1. Τὴν ἐξαιρέσιν ἀπὸ τῆς καταδρασίσεως ὅλων τῶν αὐθαίρετων οικοδομῶν ποὺ ἔχουν κατασκευασθῆ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω Ν. 651/77, μὲ τὴν καταβολὴν εἰσφορᾶς κλιμακούμενης κατὰ τρόπον ὥστε νὰ εἶναι ἑλαφρὰ διὰ τὰς μικρὰς οἰκίας καὶ διὰ τὰ ἐκτὸς σχεδίου (ποὺ κατὰ κανόνα στεγάζουν πτωχὰς οἰκογενεῖας κ.λ.π.) καὶ βαρύτερα διὰ τὰς μεγαλύτερας οἰκίας, διὰ τὰς περιπτώσεις ἐπιχειρηματικῆς κερδοσκοπίας κ.λ.π.

Ἡ εἰσφορὰ θὰ ἀποδίδεται εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον ἐφαρμογῆς Ρυθμιστικῶν καὶ Πολεοδομικῶν Σχεδίων, ὥστε νὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ ἔργα ὑποδομῆς καὶ κατὰ προτίμησιν στὴν αὐτὴν περιοχὴν.

Ἡ ρύθμισις θὰ εἶναι κατὰ πολὺ γενναιοτέρη ἐκαίτης ποὺ ἐπεχειρήθη παλαιότερον ὑπὸ τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος μὲ τὸν Α.Ν. 410/1968. Θὰ περιλαμβάνη ὅλα τὰ αὐθαίρετα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς σχεδίου καὶ ὄχι μόνον τὰ ἐντὸς σχεδίου. Ἡ λειτουργία τοῦ νόμου θὰ εἶναι σχεδὸν αὐτόματος, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ἢ προτέρα ἐξέτασις μιᾶς ἐκάστης περιπτώσεως καὶ ἡ ἐκδοσις σχετικῆς ἀποφάσεως.

Εἰς τὴν αὐτόματον αὐτὴν ἐξαιρέσιν ἀπὸ τῆς καταδρασίσεως δὲν θὰ περιλαμβάνωνται φυσικὰ τὰ κτίσματα ποὺ καταλαμβάνουν κοινοχρήστους χώρους, τὴν ζώνην παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς κ.λ.π. Διὰ τὰ κτίσματα αὐτὰ λαμβάνεται εἰδικὴ μέριμνα νὰ ἐξετασθῶν αἱ περιπτώσεις τους καὶ νὰ δύνανται νὰ ἐξαιροῦνται τῆς καταδρασίσεως (μὲ ἐνταξὴ τους σὲ σχέδια πόλεως κ.λ.π.).

2. Τὴν ἐπιβολὴν εἰσφορᾶς κατὰ τὴν ἐγκρισιν παρεκκλίσεων ἀπὸ τῶν ἰσχυουσῶν εἰς τὴν περιοχὴν ὄρων δομήσεως, ὅπου ἡ τοιαύτη παρέκκλισις ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων (ἄρθρ. 102 τοῦ Ν.Δ. 8/73).

3. Τὴν ἐπιβολὴν ἐπίσης εἰσφορᾶς διὰ τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐφαρμογὴν τῆς εὐεργετικῆς διατάξεως τοῦ Α.Ν. 395/1968, διὰ τοῦ ὁποῖου προσετέθη εἰς ἐπὶ πλέον ἔροπος.

4. Τὴν παροχὴν εὐχερείας ἀποκτίσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τῶν ΟΤΑ καὶ λοιπῶν Ν.Π.Δ.Δ. οἰκοπέδων ἢ γηπέδων κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν σχετικῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων, καὶ

5. Τὴν παροχὴν ἐφ' ἀπαξ δυνατότητος τροποποιήσεως τῶν σχεδίων κ.λ.π. τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν καὶ ρυθμίσεως τῆς διὰ τὴν περιοχὴν Μείζονος Πρωτεύουσῆς ὑφισταμένης ἐνεκα τοῦ νόμου περὶ ρυθμιστικῶν σχεδίων ἀναλόγου δεσμεύσεως.

Τοὺς σκοποὺς τούτους ἐπιδιώκει ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ παρὸν σχέδιον, ἐπὶ τῶν καθέκαστα διατάξεων τοῦ ὁποῖου ἐκτιθεῖνται τὰ ἀκόλουθα:

Ἄρθρον 1. Τὸ ἄρθρον τοῦτο καθιερῶναι τὴν αὐτόματον ἐξαιρέσιν ἀπὸ τῆς καταδρασίσεως πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν αὐθαίρετων οικοδομῶν ἢ τμημάτων αὐτῶν ἢ καὶ ἄλλων αὐθαιρέτων κατασκευῶν (δηλαδή ἄνευ ἀδείας, ὅπως ρητῶς ὀρίζει σήμερον τὴν ἐννοίαν τοῦ αὐθαίρετου ἢ παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 118, τοῦ Ν.Δ. 8/73) ἐφ' ὅσον ἔχουν ἀνεγερθῆ, ἢ ἀποκτήσει τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν μορφήν (παρ. 4 τοῦ ἄρθρου 1) μέχρι τῆς ἐναρξέσεως ἰσχύος τοῦ προστάτου Ν. 651/1977, δηλαδή μέχρι τῆς 26ης Ἰουλίου 1977.

Ἡ ἐξαιρέσις ἀπὸ τῆς καταδρασίσεως γίνεται μὲ ἀποκλειστικὴν πρωτοβουλίαν τοῦ κυρίου τοῦ αὐθαίρετου ἀκινήτου ὁ ὁποῖος ὑποβάλλει δύο δηλώσεις.

Ἡ πρώτη ὑποβάλλεται ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας, δηλ. μετὰ 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, ὥστε νὰ δύνανται νὰ προετοιμασθῶν αἱ Ὑπηρεσίαι, καὶ μέχρι 3 μηνῶν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ ἐμφανισθῶν καὶ πρόσφατα κτίσματα ὡς προϋφιστάμενα τῆς κρισίμου ἡμερομηνίας. Ἡ δὴλωσις αὕτη εἶναι εὐχερῆς περὶ τῆς σύνταξίν τῆς διότι περιλαμβάνει στοιχεῖα τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ συμπληρώσῃ μόνος τοῦ ὁ ἐνδιαφερόμενος (πρῶτον ἐδάφειον τῆς παρ. 2).

Ἡ δευτέρα δὴλωσις ὑποβάλλεται ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου. Αὕτη θὰ εἶναι λεπτομερῆς, θὰ περιλαμβάνη σχέδια καὶ ὑπολογισμὸν τοῦ ἐμβαδοῦ τῶν αὐθαιρέτων κατασκευῶν αἱ λεπτομέρειαι δὲ τῆς καταρτίσεως τῆς δηλώσεως ταύτης κ.λ.π. Θὰ καθορισθῶν δι' ἀποφάσεως (δευτέρον καὶ τρίτον ἐδάφειον τῆς παρ. 2).

Ἡ παράγραφος 3 περιλαμβάνει τὸν τρόπον καταχωρίσεως τῆς δηλώσεως, παροχῆς τοῦ ἀντιγράφου εἰς τὸν δηλούντα, δηλαδή οὐσιαστικῶς διοικητικῆς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι ὅμως ρυθμίζονται ἀπ' ἀρχῆς ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ νόμου, λόγῳ τῆς βραχυτάτης προθεσμίας ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ ἀρχίσουν νὰ ἐμφανίζωνται εἰς τὰς ἀρμοδίας Ὑπηρεσίας αἱ δηλώσεις. Λεπτομέρειαι διὰ τὰς ὁποίας θὰ ἀνακύψῃ ἢ ἀνάγκη ρυθμίσεως τῶν θὰ κανονίζωνται δι' ἀποφάσεως.

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου περιλαμβάνει τὴν ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσαν ρύθμισιν περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὸν νόμον τῶν κατασκευῶν τῶν ὁποίων ἔχει ὀλοκληρωθῆ ὁ φέρων ὀργανισμός.

Ἄρθρον 2. Τοῦτο περιλαμβάνει τὰ τῆς καταβλητέας εἰσφορᾶς διὰ νὰ ἐπέλθουν αἱ συνέπειαι τῆς μὴ καταδρασίσεως, σημειοῦται δὲ ἀπὸ τοῦδε ὅτι, τοὐλάχιστον διὰ τὰ ἀπὸ τοῦ 1973 καὶ ἐντεύθεν κτίσματα, ἡ εἰσφορὰ αὕτη ὑποκλιθεῖ τὸ πρόστιμον εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καταδρασίαν (ἄρθρ. 3 παρ. 2) ὑπῆγοντο ταῦτα.

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου ὀρίζει ὅτι ἡ εἰσφορὰ ἐπιβάλλεται εἰς βάρος τῶν κατὰ τὴν ἐναρξὴν ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου κυρίων. Εἰς τὴν ρύθμισιν αὐτὴν κατελήξμεν διότι καὶ ἐὰν οἱ τοὶ τὸ ἀπέκτησαν ἐξ ἀγορᾶς ἀπὸ τὸν κατασκευαστὴν τοῦ ὁπωσδήποτε ἐτέλουν ἐν γνώσει τοῦ ἐλαττώματος τῆς ἄνευ ἀδείας ἀνεγέρσεως αὐτοῦ καὶ ἐπωφελήθησαν ἐκ τούτου μικροτέρου τιμήματος ἢ ἴσως καὶ διατηροῦν διὰ τῆς συμβάσεως τῶν δικαίωμά τι κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν, ὁπότε δύνανται νὰ τὸ ἀσχίσουν κατὰ τὰ νόμιμα.

Τὰ ποσὰ τῆς εἰσφορᾶς κανονίζονται εἰς τὰς παρ. 2 ἕως 4, καταβλήθη δὲ προσπάθεια ὥστε ταῦτα νὰ εἶναι μικρὰ διὰ τὰς περιπτώσεις μικρῶν οἰκίσκων (ἐκτὸς σχεδίων πόλεων) οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤττον ἐκάλυψαν τὰς στεγαστικὰς ἀνάγκας πτωχῶν οἰκογενειῶν, ἀλλὰ νὰ εἶναι ὑψηλὴ διὰ τὰς περιπτώσεις μεγαλύτερων οικοδομημάτων τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἐκάλυψαν τοιαύτας ἀνάγκας.

Ὅτω π.χ. μικρὸς ἐκτὸς σχεδίου πόλεως οἰκίσκος 100 Μ2 θὰ καταβάλλῃ εἰσφορὰν μολὶς 20.000 δρχ. ἐνῷ ἴσου ἐμβαδοῦ διαμέρισμα ἐντὸς σχεδίου πόλεως, καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἐπιτρεπομένου συντελεστοῦ δομήσεως, θὰ καταβάλλῃ 1.500.000 δραχμῶν εἰσφορᾶν (100 × 15.000).

Ἡ παράγραφος 5 ἐπιλύει τὰ προβλήματα τῶν αὐθαιρέτων εἰς τὰς περιπτώσεις συγκυριότητος (μετὰ διηρημένης ἢ μὴ κατ' ὀρόφους κ.λ.π. ἰδιοκτησίας) ὅπου κατ' ἀρχὴν ἢ δὴλωσις τοῦ ἐνὸς μόνου τῶν συγκυριῶν (ἢ τοῦ κυρίου τοῦ ἐνὸς μόνου

διαμερίσματος π.χ. του 3ου όρφου) δημιουργεί την αναπότρεπτον συνέπεια της μη καταδείσεως της οικοδομής, έρχουσα κατά βάσιν ότι εις τας περιπτώσεις αυτές η εισφορά βεβαιούται οίκοθεν και εις βάρος των λοιπών συγκυρίων, διά των αποφάσεων δέ της παρ. 2 του άρθρου 1 και των Π.Δ/των της παραγρ. 6 του παρόντος άρθρου 2 θά καλυφθώσιν τὰ ιδιαίτερα στοιχεία τὰ όποια θά πρέπει νά περιλαμβάνουν αι δηλώσεις εις την περίπτωσιν αυτήν, ως και η τυχόν διάφορος πορεία της βεβαιώσεως της εισφορᾶς εις ττους λοιπούς τούτους συγκυρίους.

Η παράγραφος 6 όρίζει ότι τὸ προϊόν της εισφορᾶς περιέρχεται εις τὸ Ειδικὸν Ταμείον Ἐφαρμογῆς Ρυθμιστικῶν καὶ Πολεοδομικῶν Σχεδίων, ὥστε αὐτὴ νά ἀποδόσῃ ἀντίστοιχα ἔργα ὑποδομῆς κ.λπ. κατὰ προτίμησιν εις τὰς ἰδίας περιοχάς, όρίζει ὅτι ἡ εισφορὰ καταβάλλεται εις 12 μηνιαίας δόσεις της πρώτης συνοδευούσης τὴν συμπληρωματικὴν δήλωσιν καὶ ρυθμίζει τὸ ὅτι ἡ εισφορὰ προσδιορίζεται βάσει τοῦ δηλωθέντος ἐμβαδοῦ. Ὅτι δὲν ἐδηλώθη (μὲ μίαν ἀνοχὴν 3 %) θά ἀποτελῆ αὐθαίρετον κατασκευὴν μὴ καλυπτομένην ὑπὸ τῶν εὐεργητικῶν διατάξεων τοῦ νόμου καὶ οὕτω κατ' αὐτῆς θά ἐφαρμοσθῶσιν αἱ κείμεναι διατάξεις (κατεδάφισις καὶ πρόστιμον). Τέλος ἡ αὐτὴ παράγραφος περιλαμβάνει ἐξουσιοδότησιν διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν θεμάτων τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ βεβαιώσεως κ.λπ. της εισφορᾶς.

Η παράγραφος 7 περιλαμβάνει περιπτώσεις τινὰς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ της εισφορᾶς, ὅπως περιπτώσεις τινὲς οἰκισμῶν κρατικῶν στεγαστικῶν προγραμμάτων ἔπου ἐκ παρεξηγήσεως ἐξεδόθησαν οὐχὶ ἀρμοδίως ἄδειαι καὶ αἱ περιπτώσεις κατ' ἄς ἔχει ἤδη βεβαιωθῆ, τὸ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις πρόστιμον ὅποτε τὸ πρόστιμον τοῦ οὗ θά εἰσπραχθῆ ἀντὶ της εισφορᾶς τοῦ παρόντος νόμου. Ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις ἐπιβολῆς προστίμου καταργοῦνται ἐφ' ὅσον καταβληθῆ ἡ εισφορὰ τοῦ παρόντος.

Τέλος ἡ παράγραφος 8 όρίζει ὅτι ἡ εισφορὰ δὲν ὀφείλεται δι' αὐθαιρέτους οἰκοδομὰς ἀνεγερθεῖσας πρὸ τοῦ ΓΟΚ τοῦ ἔτους 1955, ὡς ἐγένετο καὶ μὲ τὸν Α.Ν.410/68 διὰ νά μὴ καταστῆ χείρων ἡ θέσις τῶν κυρίων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1955 ἐτέθησαν τὰ πράγματα εις τὴν αὐστηρὰν των βάσιν.

Άρθρον 3. Τὸ ἄρθρον 3 συμπληρώνει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 καὶ δὴ :

α) λαμβάνει μέριμναν διὰ τούς μικρούς ἀπομακρυσμένους κ.λπ. οἰκισμούς καὶ τὰς περιοχὰς των, ὅπως θά καθορισθῶσιν μὲ ἀπόφασιν τῶν Νομαρχῶν. Εἰς τούτους ἡ μὴ καταδείσεις καὶ ἡ ἀπαλλαγή τοῦ προστίμου ἐπέρχονται αὐτοδικαίως ἄνευ διαδικασίας τινὲς καὶ ἄνευ καταβολῆς εισφορᾶς λόγῳ τῶν ἐδικῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας τελοῦν αἱ περιοχαὶ αὗται (παραγρ. 1)

β) καθορίζει ὅτι ἡ ἀπὸ της καταδείσεως ἐξαιρέσεις συνεπάγεται καὶ τὴν μὴ καταβολὴν προστίμου πλὴν ἂν τοῦτο ἐβεβαιώθη ὅποτε καταβάλλεται τὸ πρόστιμον ἀντὶ της εισφορᾶς (παραγρ. 2)

γ) όρίζει ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ οἰκοδομῶν ἀνεγερθεισῶν εις κοινωχρήστους χώρους, δημοσίας ἐκτάσεις κ.λπ., διότι βεβαίως οὐδὲ κυριότητα ἀποκοτῶσιν οἱ αὐτοβούλως οἰκοδομήσαντες ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους. Τὴν αὐτὴν ἐξαιρέσιν όρίζει καὶ διὰ τὰς ζῶνας ἀσφαλείας τῶν ὁδῶν ἀκριβῶς χάριν ἐξασφαλίσεως της ἀσφαλείας ταύτης καὶ

δ) ρυθμίζει τὸ θέμα ὅτι τὰ ἐξαιρούμενα της καταδείσεως κτίσματα θά δύνανται εις τὸ μέλλον νά δεχθῶσιν προσθήκη ἂν τοῦτο προβλέπων αἱ κείμεναι διατάξεις ἄλλως, τὰ κτίσματα αὗτα θά δύνανται μόνον νά συντηροῦνται στοιχειωδῶς.

Άρθρον 4. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐπομένου ρυθμίζει τὸ θέμα της ἐπιβολῆς εισφορᾶς ἐπὶ τῶν ἐγκρινομένων παρεκκλίσεων ἀπὸ τὰς κειμένας πολεοδομικὰς διατάξεις εις τὰς ἐδικὰς περιπτώσεις τὰς ὁποίας προβλέπει τὸ ἄρθρον

102 τοῦ Ν. 8/73 (Γ Ο Κ). Ἡ ἔγκρισις τῶν παρεκκλίσεων εἶναι ἀναπότρεπτος ἀσφαλιστικὴ δικλῆς διὰ τὰς περιπτώσεις ἔπου λειτουργικοὶ ἢ ἄλλοι λόγοι ἐπιβάλλουν μείζον ὕψος της οἰκοδομῆς ἢ μεγαλύτεραν κάλυψιν κ.λπ., πάντως ὅμως πᾶσα παρεκκλισις ἀποβαίνει ἐπ' ὄφελειά τοῦ ὑπὲρ οὗ ἐγκρίνεται αὕτη. Οὕτω τὸ παρὸν ἄρθρον προβλέπει τὴν καθιέρωσιν ἐδικῆς εισφορᾶς διὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν παρεκκλίσεων ὡς ἀντιστάθμισμα της ὄφελειας ἡ ὁποία προέρχεται εις τὴν ἰδιωτικὴν δόμησιν ἐκ της τριαύτης παρεκκλίσεως.

Άρθρον 5. Τοῦτο περιλαμβάνει τὰς ἐξαιρέσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐφαρμόζεται ἡ εισφορὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου (Δημόσιον, ΟΤΑ, ΝΠΔΔ, Δημόσια Ἐπιχειρήσεις κ.λπ.).

Άρθρον 6. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ρυθμίζει τὸ θέμα τοῦ ὀρφου ὁ ὁποῖος προσετέθη μὲ τὸν Α.Ν. 395/1968. Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις ὁ ἐπὶ πλέον οὗτος ὄρφος ἀλλοίωσε τὴν μορφήν τῶν πόλεων, ἀλλὰ κατάργησις του σήμερα, ἀφοῦ ἔχει γίνει εὐρυτάτη χρῆσις του, δὲν θά ἐπετύγχανε ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων. Πρὸς ἀνακοπήν, κατὰ τὸ δυνατόν, της χρήσεως της εὐχερείας ταύτης καθιερώνεται διὰ τοῦ ἄρθρου 6 ἐδικὸν τέλος δι' ὅσους θέλουν νά χρησιμοποιήσωσιν τὴν εὐχέριαν τοῦ Νόμου αὐτοῦ καὶ νά κτίσωσιν τὸν ἐπὶ πλέον ὄρφον, ὥστε τοῦλάχιστον νά ὄφελιθῆ ἡ πόλις ἀπὸ τὰ κοινὸχρηστα ἔργα πού θά γίνωσιν μὲ τὴν εισφορὰν αὐτὴν.

Άρθρον 7. Ὡς γνωστὸν αἱ ὑφιστάμεναι ἀπαγορευτικαὶ διὰ μεταβίβασιν οὐχὶ ἀρτίων κ.λπ. ἀκινήτων διατάξεις ἐμποδίζουν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἀπόκτησιν καταλλήλων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν των χώρων δι' ὃ καὶ τὸ ἄρθρον τοῦτο περιλαμβάνει ρύθμισιν ὥστε νά ἐξαιρηθῆ ἀπὸ τὰς τριαύτας ἀπαγορεύσεις ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κ.λπ. ἀπόκτησις τῶν περὶ ὧν πρόκειται χώρων.

Οἱ δεσμεύσεις καὶ διαδικασίαι πού ὑπάρχουν διὰ τὴν ἀγορὰν ἀκινήτων ὑπὸ τῶν προσώπων τούτων κατασφαλίζουν τὴν ἀποφυγὴν οἰασδήποτε καταστρατηγήσεως τῶν βασικῶν διατάξεων πού ἐπιβάλλουν τὰς ἀπαγορεύσεις.

Άρθρον 8. Κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις διὰ τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν ὑφίστανται περιορισμοὶ καὶ δὲν δύνανται νά τροποποιοῦνται οἱ ὅροι δομήσεως κ.λπ. Τοῦτο όρίζει τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Ν. 3275/55 τὸ ὁποῖον προέβλεπε τὴν ἐφ' ἄπαξ ρύθμισιν τῶν θεμάτων τούτων διὰ διατάγματος ὅπερ καὶ ἔκτοτε ἔχει ἐκδοθῆ.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου βεβαίως δὲν εἶναι εὐκταία ἡ κατάργησις της ἀρχῆς αὐτῆς, ἀλλ' ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας αἱ σημεριναὶ ἐξελίξεις ἐπιβάλλουν ρυθμίσεις τινὰς διαφόρους ἀπὸ τὰς πρὸ 20ετίας τεθείσας. Διὰ τοῦτο παρέχεται ὑπὸ της παραγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 8 ἡ δυνατότης ὅπως ἐντὸς ἐξαμήνου τροποποιηθῶσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις.

Συναφῆς ἀπαγορεύσεις ὑφίσταται καὶ ἐκ της νομοθεσίας περὶ ρυθμιστικῶν σχεδίων. Μετὰ τὴν χαραχθεῖσάν ἐπὶ τοῦ θέματος πολιτικὴν αἱ παραγρ. 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 8 τροποποιῶσιν σχετικῶς καὶ τὰς συναφεῖς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 1262/72 περὶ τῶν ρυθμιστικῶν σχεδίων, ὥστε νά μὴ ὑφίσταται καὶ ἐκ τούτων ἀδυναμία τροποποιήσεως τῶν σχεδίων πόλεων της περιοχῆς Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν περιοχῶν εις τὰς ὁποίας ἐκπονοῦνται ρυθμιστικὰ σχέδια.

Άρθρον 9. Τοῦτο καταργεῖ (μετὰ τὰς ρυθμίσεις τῶν ἄρθρων 1-3 τοῦ παρόντος Σχεδίου) τὸν Α.Ν. 410/68 καὶ ρυθμίζει τὰ ἀνακύπτοντα μεταβατικῶς προβλήματα.

Άρθρον 10. Τοῦτο περιλαμβάνει τὴν ῥήτραν ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου.

Αἱ τροποποιούμεναι καὶ λοιπαὶ συναφεῖς πρὸς τὸ σχέδιον διατάξεις περιλαμβάνονται εις ἰδιαιτέρον κείμενον ἐπισυναπτόμενον εις τὴν παροῦσαν.

Τούς σκοπούς τούτους ἐπιδιώκει τὸ παρὸν σχέδιον Νόμου τὸ ὁποῖον φέρεται ἐνώπιον Ἵμων πρὸς ψήφισιν.

Ἐν Ἀθῆναις τῆ 16 Σεπτεμβρίου 1977

Οἱ Ἵπουργοὶ

Οἰκονομικῶν
ΕΥΑΓ. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ

Δημοσίων Ἔργων
ΧΡ. ΣΤΡΑΤΟΣ